

«ІЗ ЧИСТИМ ПРИХОДОМ ВЕСНИ ДУША ЗВІЛЬНИЛАСЬ ВІД ЖУРБИ...»

Надто, що останнім часом у редакцію газети все частіше надходять листи із поетичними доробками. Мабуть, не всі наші дописувачі досягнуть літературного Олімпу. Власне, про це і не йдеться, бо у своїх віршах вони сповідаються про те, що хвилює струни душі, забуваючи про позахмарні поетичні висоти. Очевидно, для себе, та, може, найближчих людей віршувала жителька Берегів Євгенія Загорська. Але паростки її таланту не залишилися непоміченими людьми, бо ж душа, закутана у барвисте слово, завжди викликає подив і захоплення. А між тим довіряти свої зачасти невеселі думи клаптику паперу Євгенію Михайлівну спонукали життєві обставини...

У мальовничому селі Остріїв над Стиром маленька Жень Гаврилюк купалася у маминій ніжності і татовій доброті. Та у п'ятирічному віці зразкову сімейну ідилію чорним крилом печалі окутала біда – передчасно померенько. Приречене на сирітську долю дівча шукало розради у віршах, у яких забувала свої болі і печалі. Звісно, робила це у рідкі миті відпочинку, бо удвох з мамою змушені були вирішувати безліч сімейних господарських клопотів, запрягалися і в чоловічу роботу.

Світлий промінчик долі – десятирічка у Марушині, де вчилася «легенди та вірші писати». Якраз там визріла мрія стати вчителькою. Може, хотіла бути такою, як учителька української мови і літератури Марія Леонтівна Ткач, котра не тільки благословила вихованців словом Кобзаря, а й була прикладом у житті. Саме із Марією Леонтівною пов'язана спроба поетичного дебюту Євгенії в обласній комсомольській газеті «Зміна». Звідти дівчині навіть відповідь надіслали, що «при нагоді використають» її доробок. На жаль, нічого не опублікували.

Але ця невдача не відбила бажання писати вірші. І впродовж кількох десятиліть Євгенію Михайлівну надихає Муза. Мабуть, саме вона допомогла їй виховати трьох синів, благословити на службу в українську армію. А ще Бог послав Євгенії Михайлівні двох онучок-«пташенят» - додаткове поетичне натхнення для бабусі. Не дивно, що у її творчості чимало віршованих рядків присвячено дітям, поезії про звірів, природу. А ще – про рідне село, філософські роздуми про Всевишнього і його місце в житті, автобіографічні мотиви. Зрештою, віршований набуток берегівчанки, в активі котрої більше трьох десятків літ бухгалтерського досвіду, заслуговує на скрупульозний аналіз фахівців. Хто зна, може з часом обдарована жінка акумулює вірші у збірку. Хай їй Бог допомагає у цьому. А ще хай будуть здорові діти та внуки і хай надихають неньку і бабусю на нові поетичні злети. Читачам газети пропонуємо декілька віршів жительки Берегів.

Може, зрозуміють спрагли на щире слово їх душі світлим подихом літературного розмаю у виконанні чарівної жінки із мистецьким прізвиськом Євгенія Загорська.

ЛАСТІВКА

Прилетіла ластівка
До моєї хати.
Прилетіла, сіла,
Стала щебетати...
Стала щебетати,
Ніби говорити, -
Як було їй тяжко
На чужині жити.
Тут її гніздечко,
Тут дітей ростила,
Хоч тремтить серденько
І втомились крила.
Та вона щебече,
Бо не на чужині.
Вірність в неї більша,
Аніж у людини.

ЛИСТ ДО УКРАЇНЦІВ

Як живете, українці?
Близькі та далекі?
Розлетілись ви по світу
Немов би лелеки...
Та лелеки прилітають
Щовесни додому, -
Кличе рідна Батьківщина -
Забувають втому.
Заробляєте ви гроші
Своїми руками, -
Та не купите ви спокій,
Не спите ночами.
Залишилися вдома діти
Та батьки похилі.
І відходять односельці
В мовчазні могили.
Вивчаєте чужу мову -
Тяжка вам наука,
Не чуєте перше слово,
Перші кроки внука.
Доглядаєте чужих дітей, -
Свої ж всиротіли,
Не дали їм щедру ласку
Серцем не зігріли.
Україно рідна! Скільки ще
терпіти?
Скільки твої діти будуть
сиротіти?
Хто вмие голівку, хто
розкаже казку?
На чужині перевезли і
радість, і ласку.
Чи прозріє Україна?
Перестане спати?
І прикличе вас з чужини
Свій дім будувати.

ЧЕКАННЯ

Все когось я виглядала,
Все когось я жду.
І сама себе питаю, -
А кого? Чому?
Вже лелеки відлітали
І вернулись знов,
А я жду і виглядаю
Згублену любов.
Не таку, що у романах,
І не ту, що у піснях,
А таку, що залишалась
В недолюблених серцях

ДРУГОВІ

Прийди до мене на
світанку,
Як розцвітуть п'янк
сади.
На заблудись на
полустанку,
Не заблудись поміж
людьми.
Прийди до мене в
літню спеку,
Як спраглий прагне
до води.
Як одинокий вірний
лебідь,
Що на воді лишив
сліди.
В багряню осінь ти
прийди,
Щоб в зиму нам не
повертати.
Любов і ніжність
збережи -
Я буду так тебе
чекати...

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Тихо падає сніг,
Закриває сліди
сьогоденні.
Ти знайди на поріг,
Обігрій мої руки
студені.
І щирю розмову
мені заведи,
Як зорі засвітять в
півночі.
Далеко у юність
мене поведи,
Поглянь мені ніжно
у очі.
І ласкою серце
зігрій,
Дай руку у тяжку
годину.
В житті-роздоріжжі
мене не залиш, -
Хоч хвилю з тобою
спочину.

ЛЕБІДКА

Стоїть лебідка над водою,
Сховавши голову в крило.
Чого сумуєш? Я з тобою -
Не знає голосу мого.
Забудь печаль, моя пташино,
Розправ крилята та лети
У самоті так тяжко-важко,
Та щастя мусимо знайти.